

personale for den forøgede Byrde, saa maa man i det Mindste søge at give dem, der blive tilbage, Kompensation gennem Udgifter til en Fremtid. Der er maasse endnu Intet tabt; det er muligt, at den Tilbagegang, der har været i de sidste Aar, fortrinsvis har sin Rod i Mangel paa Tro paa Fremtiden; men det tør jeg sige med fuldstændig Sikkerhed, at skal den bestaaende Tingenes Tilstand vare lang Tid endnu, og vebbliver man at arbejde paa en gradvis Afvæbning af Hæren, saa ødelægger man denne fuldstændig, og de Herrer ville komme til at savne fuldstændig det Materiale, som ogsaa de vilde behøve, naar de en Gang komme til deres reviderede Hær.

Boffen: Det er ikke saa unaturligt, at vi ved Behandlingen af dette lille Lovforslag ere komne noget mere ind paa almindelige militære Betragtninger, end selve Lovforslaget synes at indbyde til. Det er ikke saa unaturligt, siger jeg, da det jo synes en Kjendsgjerning, at det almindelige Hærslovsforslag ikke bliver fremlagt i indværende Del af Samlingen. Jeg skal ikke udtale mig paa nogen Maade derimod, for jeg vilde ikke have neret stor Tillid til, hvad Udbyttet deraf vilde blive. Jeg siger det kun som en Kjendsgjerning; men da er det naturligt, at man her kommer noget mere ind paa almindelige militære Betragtninger, navnlig ogsaa efter den Indbydelse, den høitærede Krigsminister gav dertil ved Finantslovens første Behandling. Det er imidlertid ikke min Mening at ville fortsætte denne Diskussion om de almindelige militære Begreber ret vidt; men det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Jensen) har dog tvunget mig til endnu at dvæle derved med et Par Ord. Jeg maa forudstille den Bemærkning, at jeg vilde sætte megen Pris paa, om det ærede Medlem ikke af sin Gæstighed lod sig henrive til at benytte Citater af Andres Udtalelser paa en lidet korrekt Maade, og jeg skal strax gribe det ærede Medlem paa fersk Gjerning i tre Tilfælde, som jeg er vis paa, han ikke vil kunne fragaar, og som han mulig ogsaa vil kunne drage nogen Lære af for Fremtiden. Det ærede Medlem lagde allerede det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) en Yttring i Munden om Grunden, hvorfor jeg havde ment at kunne besvare mig paa en Meddelelse fra Schweiz, en Yttring, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ikke engang har antydet. Med Hensyn til mine Ord sagde det ærede Medlem, at jeg havde sagt, at den Prøve, som den schweiziske Hær havde bestaaet, var den, at den havde forhindret en Krig i Løbet af disse Aar. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at jeg rettede ham strax og sagde, at den havde bidraget dertil. Disse Ytringer staa saaledes i Tidenden, at Prøven bestod i: „at en Hær virker Sit til, at Landet ikke bliver angrebet“. Jeg tror, at

der i det er sagt noget saa lidt Overdrevent, som man kan forlange. Jeg skal i Forbindelse dermed sige til, at jeg ingensinde bruger at efterse mine Ytringer i Tidenden, saa hvad der i den Henseende refereres, har jeg ikke nogen som helst Ansvar for. Jeg vil ogsaa rette et andet Citat. Det ærede Medlem sagde, at jeg skulde have ytret noget saa Absurd, som at Schweiz laa som et aabent Sletteland (Modsigelse). Jo, det ærede Medlem brugte netop dette Udtryk. Jeg vil ogsaa bede det ærede Medlem lægge noget mere Mærke til, hvorledes Ordene falde. Jeg sagde nemlig, ifølge Tidenden: „For saa vidt vil vistnok ogsaa en stor Del af Landet, som ikke har nogen egentlig Bjergkarakter, staa lige saa aaben for et fjendtligt Angreb som Danmark“, hvorved jeg vilde sige, at den Indvending mod en Sammenstilling af Schweiz og Danmark, som man grundet paa Schweiz's Karakter af Bjergland, ikke gjælder i det Omfang, man har givet den. Men dette er noget helt Andet end at sige, at Schweiz er et aabent Sletteland, hvilket ganske vist vilde være i høi Grad absurdt af mig at sige. Det svære Skyts, som det ærede Medlem bragte i Position imod mig, var imidlertid den Betænkning, som blev afgiven af den Spisfkommander ende for den Hær, der var opstillet paa Schweiz's Grændse i Vinteren 1870--71 og navnlig i Foraaret 1871, for at beogte Landets Neutralitet, og det ærede Medlem mente i de Udtalelser, hvoraf det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) allerede igaar citerede Noget af en ganske anden Karakter end det, det ærede Medlem for Randers 2den Valgkreds nu fremdrog, at kunne finde en Støtte for sin Mening. Naar, Her benytter sin Del af saadanne Udtalelser, og det skal jeg ikke sige Noget imod; men det fuldstændige Billede faar man ved at forbinde de to Dele, thi begge Dele staa i samme Betænkning og tjene hver for sig til at belyse det Billede, som den Overfkommanderende havde ønsket at give det schweiziske Folk af dets Bevæbning, og de Ytringer, som det ærede Medlem nu fremdrog som Vidnesbyrd om den Fordømmelse, som Chefen havde udtalt, var kun dette, at den manglede Ensartethed, og at der navnlig hos Mandskabet fra enkelte Kantoner var Mangel paa tilstrækkelig Uddannelse, ja paa positiv Viden, paa Instruktion og Uddannelse. Det tror jeg var Hovedpunktet i det, som det ærede Medlem citerede. Jeg maa derom sige, at det er mig fuldstændig vitterligt, at der var Grund til adskillig Klage. Jeg var i det heldige Tilfælde at faae det allerfriskeste Indtryk deraf netop i den paagjældende Tid, idet jeg da selv besøgte disse Egne. Det, som her paatales, er gjort til Gjenstand for Døveveielse, og Frukten deraf ser man i den Hærlø, som Schweiz siden har faaet. Men hvad bestaar Forandringen i? I en Afhjælpning af Chefens Klage over Mange